

ACCIÓ CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Hi ha, encara, qui considera els problemes de llibertat individual com egoismes polítics, no comptant que, precisament aquells són els únics que poden acabar la farça que s'amaga sobre aquest nom.

Olot, 13 de Setembre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.— Núm. XXIX

ACCIO CIUTADANA protesta enèrgicament de l'atropell ocasionat al seu redactor En Josep Pujol, per el funcionari municipal En Ramon Planagumà, que s'excedí grollerament, d'una autoritat que no té, ja que cap funcionari pot pendre's la justícia per el seu compte i menys d'una manera agressiva.

Confiem que el recte criteri del senyor Alcalde, procurarà que es faci justícia en aquest cas.

LA POLITICA A OLOT

En la nostra ciutat d'Olot existeix una absència absoluta d'educació política?

En els temps més negres del Directori, quan els més adictes a les coses de Catalunya eren perseguits i befats pels «senyorassos» a les ordres dels Primo-Anido, l'home qui era observador i no estava mancat de memòria s'havia de passar les hores del dia mirant-se certes coses dues vegades per assegurar-se ben bé de la seva veracitat.

Les claudicacions, els mancaments, les actituds dissimulades, la por i les ganes que tenien molts de fer-se agradosos als que manaven, arribaven a extrems sainetescs, a actuacions senzillament grotesques.

No n'hi havia pas prou en haver substituït el diari, en haver canviat l'idioma de la botiga i en haver cedit totes les humiliacions circumstancials. Era qüestió de dir-ho clar a la barberia o en converses on podia trascendir a la policia indígena per fer-se perdonar la vida. S'havia de dir ben clar i ben alt «que jo no n'havia pas estat mai», «que si no tenim el batalló ho devem a a'ells», «que això ja està acabat per sempre» i que «jo ja me'n he fotut», etc. etc.

Aquests homes (1) fan curts de formació cívica i ciutadana, mancats de la més elemental noció del que és dignitat, tristos exemplars de la d'aquest ramat que creà Ferran VII i que encara forma majoria en moltes «províncies» espanyoles per vergonya de la civilització i per vergonya d'Europa, fills de la covardia, subdits de la col·locació, aduladors dels que manen i capassos de totes les traidories, tornaran a canviar de disc el dia que la vergonya actual faci un canvi, ens preguntàvem?

Perquè entre aquesta fauna prostituïda, de procedència que hom pot dubtar entre mestissa o de total importació, hi havien els que no s'accontentaven amb aquestes baixeses. Sentien necessitat d'assistir en certs actes, on per manca d'ambient eren aprofitades totes les escorrialles mentre sumessin quantitat, sentien fretura d'exterioritzar-se, de disculpar-se, de ploriquejar arros-

segant-se i cap inconvenient haurien tingut a pintar-se al bell mig del front l'emblema de la deserció per tal que no hagués estat interromput da la seva digestió, ja prou accidentada amb el dubte paorós de si l'haver estat socis de tal o qual entitat els podria portar a trobar-se amb un registre domiciliari, sense col·locació, o en mig de dos guardies-civils de cara al·exili o a la presó.

Oh! la tranquil·litat de la llar i el benestar immediat sense pena ni glòria. Oh! la flexibilitat oportunista i mentidera amb els blincaments d'espina-da prodigats al qui mana o al qui millor paga els vots. Oh! la deficiència de formació cultural, la manca d'amor propi i de ciutadania. Tot copiat dels països més canibalescs.

... no els seria possible avui, en lloc de canviar-se la disfressa, quedar-se a caseta muts i quiets a amagar la seva vergonya i la seva impotència? Es que es creuen que fan alguna falta? O és que la noció del ridícol no ha arribat a definir-se bé dintre el cervell de certes persones perquè ja en són l'autèntica personificació?

Quanta feina a fer encara per convertir en ciutadans tots aquests putxinel·list!

D. M.

La política econòmica de l'actual Ajuntament

Ens limitarem avui, sense fer-hi cap comentari, a publicar la instància que els amics del «Centre Obrer» adreçaren a l'Ajuntament en protesta de les Bases que es proposaven de noves subvencions a les Escoles Pies:

«Per conducte oficis hem recollit la notícia de que la Corporació municipal que V. E. presideix, es proposa augmentar la subvenció que des de fa molts anys ve cobrant de l'Erari municipal, la congregació religiosa de les «Escoles Pies», establerta en aquesta ciutat.

Davant d'una cosa de tanta importància, per tractar-se d'una quantitat respectable que ha de sortir del pressupost del poble, aquesta Societat, amb tot el respecte i consideració, creu conve-

nient, com a ciutadans d'Olot, exposar a V. E. els següents extrems, que no dubtem trobaran ressó en la clara intel·ligència de V. E.

Les dotze mil pessetes que com a subvenció demana l'esmentada Congregació, serien molt ben aplicades als fins de l'ensenyament secundari, però desempenyat aquest per personal competent, procedent de les Universitats, i per consegüent llicenciats en Lletres o Ciències. Aquests són els únics capacitats per a l'ensenyament del Batxillerat, tota vegada que han demostrat suficiència a l'adquirir el Títol acadèmic i són els nutridors dels Instituts de segona ensenyança del reialme.

Donar sou a qui no ha demostrat suficiència intel·lectual ni pot acreditar la possessió del títol corresponent és, en bona lògica, apoiar el curanderisme en matèria d'ensenyament.

No es necessita ésser llicenciat ni doctor per a pertènixer a una congregació religiosa, però si per ésser Catedràtic en Instituts i Universitats.

No seria preferible sol·licitar de l'Estat la creació en aquesta ciutat d'un Institut, com s'ha fet a Figueres i altres poblacions de menys importància que la ciutat d'Olot, amb el qual el poble els quedaria sumament agraït?

En aquesta ciutat, senyor Alcalde, hi han vàries Escoles particulars a càrrec de professors que han passat per la censura acadèmica per adquirir el títol de Mestre, i compten les seves ganàncies per el treball realitzat durant el curs. Perquè els senyors de les Escoles Pies no fan el mateix? Si es dona sou a aquests, perquè deixar de banda als Mestres particulars que, de no ésser ells, Olot passava per la vergonya de no tenir més que una escola?

Amb respecte, però enèrgicament, protestem contra tot acord de l'Ajuntament encaminat a donar subvenció a les Escoles Pies, o en tot cas per a evitar partidismes, que sempre són nocius, que sigui distribuïda entre els Mestres particulars l'esmentada gratificació.

Ho comuniquem a V. E. als efectes conseqüents.

Visqui V. E. molts anys.

Olot, 25 d'agost de 1930.—Per el «Centre Obrer», el President, Enric Boix.»

Fins a quan, senyor Alcalde?

Fou la passada dictadura una escola eficaç, un mestratge acuradíssim d'abús d'autoritat. En les seves fonts d'atropells i d'indignitats hi pogueren pendre exemple tota la col·lecció de mantenedors de l'esperit Quixotes, que gairebé sempre amb ben pocs mèrits personals i orfes de les lleis més elementals del bon viure, s'han vist revestits d'una autoritat que no en són mereixedors, i han pogut córrer envalentonats, portant entre mans el *bastó de cartellatge*.

Com més insignificant ha estat el càrrec llur, més innombrables han estat els seus atropells; d'aquí que no em causa sorpresa de cap mena el veure sovint que en el seu reduït clos d'acció, un empleat municipal es cregui amb més atributs que un caporal de forces o un governador.

De no ésser així, hom no s'explicaria el perquè d'innombrables casos que indignen a l'opinió ciutadana i que, com el passat en un d'aquests dies de la nostra festa major, penyoren la intemperància i manca de civilitat d'un dels empleats municipals, que s'atribueix la facultat d'atropellar grollerament.

No serà per mi la persona del qui díssortadament ha recaigut l'atropell, origen de cap apassionament; si, però, que pretinc que sigui, per les circumstàncies amb que es produí, el que faci decantar la balança per aixecar una protesta en contra d'uns actes ara ja freqüents i que crec de prou importància perquè s'interessin en posar-hi fre aquelles persones a qui incumbeix.

Es per això que, deixant apart el succès que actualment ens ocupa, pregunto:

Es lícit que es garrotegi públicament als pobres captaires forasters per el sol fet de pidolar almoïna?

Es just que per anar montat amb bicicleta per un carrer on tenia de passar el Bisbe una hora després, es garrotegés fins a l'extrem d'haver de passar onze dies sense treballar al jove Ramon Cornellà Pujolar?

Es honorós per una ciutat que no posseeix cap lloc d'esbarjo per als infants, poder ensenyar les mans morades per els cops de bastó donats a molta mainadeta per el sol fet d'haver comès el grandíols crim de jugar a pilota en una plaça pública?

No és del domini públic l'atropell de que fou víctima en moments d'indefensa en Francesc Llanas?

No sap tot Olot que aquests zelosos empleats, quan es tracta d'aristòcrates i burgesos amb influències, els que mouen escàndols de pròndstic i infringeixen les ordenances municipals, es fan escàpols, deixant per cert ben mal parada la justícia?

I referint-me en el cas de l'amic Pujol, pregunto:

Pot un empleat municipal garrotejar al seu lliure albir a un ciutadà, no tractant-se d'ésser en defensa propia?

Cal tenir en compte que un ciutadà no és un carterista ni un criminal o senzill processat de mals antecedents.

Prescindeixo inclús de que es tracti d'individus que hagin abusat algunes vegades de la paciència d'aquests empleats. No tenen uns altres mitjans que no siguin l'agressió, per fer respectar les lleis que creuen infringides?

No hi han les multes, les denúncies, les detencions i per damunt de tot la persona dels veritables legisladors, a qui estan supeditats els empleats i a qui la justícia donarà un marge més extens d'atribucions?

Crec, però, que fets d'aquesta mena poden molt bé ésser conseqüència de la manca de disposició dels dirigents del cos corresponent,

que segons sembla donen amb escreix aquestes facultats als individus, ignorant que al traspassar-se d'aquesta manera, evidencien un atac personal, al que poden contribuir causes que no són de la incumbència nostra l'escatir-les.

Contra l'atac personal, en protestem, i crec que amb nosaltres en protesta tota persona digna.

D. SALBERT

PERFILS

La raó i el servilisme

La raó ha tingut sempre unes mostres d'evidència inconfusibles.

La seva veritat irradia concreta, no obstant els judicis i derivacions marginals que hom pugui elaborar en interès de determinada conveniència particular.

Els seus pedestals, essencialment, sempre, d'interès marcadament humà, no és possible que perdin la seva llum ni que restin confosos en la lògica concreció successiva de judici.

La raó, teòricament, s'imposa per l'evidència; pràcticament, la successió dels fets senyalen d'una manera absurda una trajectòria ben diversa.

Avui encara, s'admira a l'home que fa l'apologia, d'una manera més o menys ben feta, de qualsevol iniquitat establerta.

Són moltíssims els damnificats moralment per la manca de raó; la temença, però, d'uns prejudicis materials, que amb la seva protesta podrien afectar-los, fa que continui trepitjada la seva dignitat espiritual, i àdhuc que algú consideri com un punt de vista natural i mereixedor de tot respecte, la posició absurda del que es situa il·lògicament amb uns drets que no li pertanyen.

No és d'extranyar, doncs, el servilisme denigrant, dintre l'ordre material, d'infinat de persones que volen que hom les consideri com a respectables idealment.

Qui no pot aguantar, amb totes les conseqüències, el seu credo, val més que s'abstingui d'actuar, ja que la desconsideració amb que algú té a determinades idees, prové d'aquest fet d'inconseqüència que tothom hauria de procurar eliminar.

A. DOT-ARXÉ

Des de Brussel·les

Les lliçons de la història

Aprofitant les festes del centenari de la proclamació de la independència del reialme de Bèlgica, he visitat una mica depressa aquest troç de l'antigua Flandes, on el sol de les Espanyes s'ha post fa temps.

Amb la multitud brussel·lesa he assistit, en el Teatre Real de la «Monnaie», a la representació de *La Muette de Portici*, òpera de Scribe i Auber, que el 25 d'agost de l'any 1850, en ple període romàntic, encengué els ànims dels patriotes que es sublevaren contra la dominació holandesa. La història es repetia. Algunes centúries abans els espanyols també havien hagut d'anar-se'n. En totes les èpoques hi ha hagut gent que ha pretingut continuar conviències no consentides.

La Muda de Portici posa en escena la revolució napolitana contra la dominació espanyola. Massaniello—o Tomàs Aniello—és l'heroi popular de la revolta, que ha trobat en el Duc de Rojas un bon historiari.

Un personatge de l'obra, en mig d'un silenci històric i religiós, entonà l'himne de la llibertat, en el que, entre altres coses, figura el vers cèlebre que en català podem traduir per el nostre

val més morir que ésser esclaus...

Sembla que això fou la senyal. Els especta-

dors deixaren el teatre llençant visques a la llibertat i a Bèlgica, i retrobant aquella furor combativa contra la que es desferen tots els terços, expulsaren els holandesos i proclamaren la independència de Bèlgica.

Una visita a Francesc Macià

En una commemoració com aquesta, s'imposava una visita a l'Avi. L'èxit dels altres dona esperances. Es per això que joiosos trucarem a la porta del modest despatx que l'Avi ocupa a l'últim pis del Terminus Nord Hotel, al costat mateix de l'estació del Nord. Al pis de sota hi té la cambra, però ara, com que està sol, passa la major part del seu temps a dalt, on pot treballar ben tranquil. Dues cadires, un silló, una caixa, i una tauleta plena de llibres. Un gran balcó des d'on es domina Brussel·les.

L'Avi—el nom ja ho diu—no és jove, però es conserva fort i serà sense que la fatiga faci preveure la fi de la lluita. Es el mateix de sempre; el fill d'una noble carrera coronada de prestigi, quan no d'èxit. Aquest home ha estat la veritable personificació de Catalunya enfront de la dictadura. Gràcies a ell mai es podrà tirar en cara als catalans una vergonyosa inactivitat o una protesta de conveniència.

Es presta amable a l'interviu. Quantes coses té per dir!... La seva conversa és preciosa en el sentit més propi de la paraula. Es un film que descapdella davant nostre la història contemporània de la nostra terra, i la seva gesta. Com es va separar de l'exèrcit; la seva vida política; intervencions a la tribuna del parlament; amistats espanyoles; apòstrofs als mals pastors de casa nostra que es creuen haver-ho fet tot quan han escrit un llibre per la concòrdia, en el precís moment en que l'adversari redoblava l'ofensiva per tal d'anorrear fins el darrer vestigi de sentiment patriòtic català; la gran aventura que ha fet conèixer el nostre problema a tot el món on es llegeixen diaris...

Ja abans d'escoltar, estava guanyat a la seva idea. La seva conversa, però, ha reforçat la meua opinió, que mai cap evolució no ha evitat una revolució.

Els que avui callen per força, dia vindrà que demanaran comptes als responsables de l'actual estat de la situació a Catalunya. I aleshores, estiguen tranquils, amb aquestes responsabilitats no passarà pas el mateix que amb les del Marroc.

JAUME GASCÓN

Cinema, Teatre i Música

Durant aquests dies de festa s'han succeït sense interrupció els espectacles dels nostres coliseus.

No és pas que en el Teatre ni a l'Ideal fossin els programes d'una selecció acuradíssima, doncs llevat de la projecció de «El Patriota», valorada amb els noms d'Emil Jannings i Levis Estonne, i en quines sessions el públic eixia del tot satisfet, tant la qualitat de la companyia Martori-Nicolau, on, tretes les primeres figures, la resta era ben magrota, com els films «Agustina de Aragón» i «Gigantes y cabezudos» de producció nacional, no eren pas de bon troç, amb tot i que fossin relativament distrets i més acurats que altres amb tècnica, els espectacles extraordinaris que hom espera veure en una festa major.

Cal constatar, però, que pot ésser donaríem la raó al senyor Empressari, ja que el públic olotí no sap pas correspondre als esforços d'una empresa que en moltes ocasions ha portat espectacles de primer ordre i el nombre d'entrades no ha correspost a l'esforç.

Ben aviat procurarem detallar els noms de molts dels films adquirits per la present tempo-

rada, entre els que s'hi compten pel·lícules que han assolit un èxit grandios en els cines de més renom on han estat projectades.

L'«Olimpique Circus» d'atraccions, que ens ha visitat durant aquests dies, s'ha vist afavorit per el públic, que eixia de les representacions satisfet. Avui donen una representació a benefici de l'Hospital.

Segon epissodi de «El Ram de la Felicitat», que tal com era d'esperar, s'abaixà de preu. Amb el que es veu, passant dies, el «Ram» s'ha pansit.

La Societat Indústria i Comerç, al nostre entendre, ha estat aquest any la que ocupà el primer lloc en quan a qualitat de les orquestres llogades. «La Principal de Bages», acuradíssima en l'execució de sardanes, concerts i ballables, i «Oriental Jazz», de la que ens emportàrem molt bona opinió en totes les seves audicions.

«La Catalana», de Granollers, amb els concerts del dia 8 i 9 al Centre Obrer, ens demostrà que era justa la fama que la precedia. Amb els ballables no ens plagueren tant.

Orquestra «Girona», al Casal Català, deixà bon record amb les sardanes.

«Joventud Artística», de Barcelona, en el «Circulo Olotense» i a la Indústria i Comerç, ens havia plagut molt més en altres ocasions.

«Jazz Torras», en el Centre Fontanella, tot i ésser integrada per algun bon element, de conjunt ens plagué ben poc.

La cobla «Barcelona Albert Martí» bé, encara que per seguir-la ballant es fa difícil; és la gran orquestra per concerts.

La Banda del Batalló de Sant Quintí, dirigida per el músic major senyor Valls, amenitzà els actes oficials amb encert.

A. S.

Excursionisme

Amb motiu de l'excursió que alguns elements de l'«Avant sempre», fèrem a les muntanyes del Canigó, tinguérem el goig de saludar personalment al bisbe de Perpinyà, Dr. Carselade du Pont, que actualment es troba passant aquests xardorosos dies d'estiu en el monestir de Sant Martí del Canigó, lloc predilecte per ell, on ha esmerçat, durant més de trenta anys, gran part de les seves energies.

Per els que poc o molt coneguim la doble personalitat d'aquest bisbe, fàcil els serà fer-se càrrec de la impressió que vàrem experimentar al trobar-nos davant d'ell, amable i senzill, lliure de totes aquelles cerimònies i encararades presentacions, ni molestos acompanyaments que subjectessin en res la nostra animada conversa.

Amb veu suau, enfeblida per els anys, ens parlà de coses relacionades amb l'excursionisme, mostrant-se un vertader entusiasta d'aquest esport, calificant-lo de noble en tots conceptes; i tament com si a l'evocar llunyans records el seu cos recobrés forces perdudes, amb una vigorositat impròpia dels seus anys ens acompanyà a una galeria, mostrant-nos des d'allí tota la grandiositat d'aquelles muntanyes, l'encís incomparable d'aquell recó que tant estima per les il·lusions que hi té posades.

En conseqüència, doncs, no podia pas passar per alt el parlar d'Olot; puix bé prou que sabem l'estreta relació que existeix entre el nostre poble i Sant Martí del Canigó amb motiu del reteniment injust de la tradicional campana que tenim a l'església del Tura.

En recordar-nos ell tots els treballs que per diferents vegades ha portat a cap a fi de que aquesta campana fos retornada al seu lloc, es dolia de que alguns senyors (quals noms esmentava amb pena) ofuscats per uns fins egoistes que els guiava a posar per damunt de tot les seves mires polítiques, fossin els que, abusant d'una autoritat mal entesa, desvirtuessin intencionadament la finalitat justa i noble d'aquest acte.

Així és que, tots els esforços que es feren encaminats a completar l'obra de restauració d'aquell històric

monument, quines pedres ens evoquen gestes i tradicions del nostre passat, toparen sempre amb obstacles i arguments insòlits que posaven aquells senyors, algun dels quals, no tan sols s'havia preocupat mai sobres el veritable origen de la campana.

La malèvola intenció d'aquests homes, escoltada de llavis d'aquell venerable vellet, ens feia enrogir de vergonya; una mena de remordiment sentíem per dintre, com si amb la nostra indiferència en tal afer, ens haguéssim fet també responsables de l'engany que tant descaradament es fa a n'aquest home.

Posàrem fi a l'agradosa visita, interessant-nos per aquesta qüestió i aportar-hi el nostre migrat esforç si es fa necessari; i és això precisament el que ens mou a dirigir-nos a totes aquelles persones que per llur situació tinguin facilitats i medis al seu alcanç, s'agafin aquest assumpte amb el major entusiasme, per esborrar l'afront que això representa per a tots els olotins, i a la vegada perquè la il·lusió que tant anima a n'aquell bon bisbe esdevingui una realitat, ço és, que la veu dolça i sonora de la campana torni animar l'esferidora quietud d'aquelles valls, i que el seu ressó, com veu fantàstica, pugui per damunt d'aquells cims superbs i agrestes, per llençar arreu repics de goig, bo i remerciant la noble gesta de la ciutat d'Olot.

G. V.

CONSULTORI MÈDIC-QUIRÚRGIC JUBERT

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

Els Esports

FUTBOL

Força interessants foren els partits celebrats al camp de l'estació per les passades festes del Tura, entre l'Olot F. C. i el C. D. Europa (selecció) de Barcelona.

Malgrat l'absència dels jugadors olotins causats baixa en el Club, el primer dia, majorment, no desmereixé pas ni un moment el joc; cal esmentar que l'Olot alinià a Arau que feu un gran partit. Llàstima que no pogués jugar el segon dia, car hauria estat probable una diferenciació de tanteig al marcador. El primer partit s'acabà amb l'empat a zero gols, després d'una bona actuació dels dos equips.

En el segon partit l'equip local tingué de presentar-se diferentment arrenjerat, fent això que no donés el resultat del dia anterior. Malgrat això feu una brillant defensa, finint el partit de 1 a 0 a favor de l'Europa, que també jugaren molt millor que el dia avans.

Pels de l'Europa sobresortiren Cavet, tots dos dies, i Manolín en el segon, que tingué una gran tarda, seguint en mèrit la defensa i la porta.

Els Olotins el primer dia presentaven totes les línies, menys les davanteres, excel·lents; Cabo, feu parades brillants que es feren aplaudir i a la seva esplèndida actuació es deu els honorosos resultats obtinguts, màxim tenint en compte el bé que jugaven els jugadors europeistes; Prunés i Coromina, a la defensa, molt bé el primer dia, no estant tant afortunats en el segon; axis mateix la línia mitja. A la segona part del segon partit, Prunés passà a la mitja i Traité passà a la davantera, millorant aquesta notablement fins arribar a fer emplear a tots els de l'Europa per por que l'Olot els empatés. El jugador més dolent sobre el terreny; fou Peidró, que no ens agradà cap dia.

Arbitrà un àrbitre col·legiat que ho feu a satisfacció.

BASKET-BALL

El dia 10 es jugà un interessant partit entre els equips femenins «Layetà» i «Patrie» de Barcelona, obtenint un bon èxit i sortint-ne el públic força complagut.

MAXIM

Per bon savó, elegiu sempre el Chimbo

Renta a la perfecció i no es gasta.—Una pastilla d'aquesta famosa marca, dura per dues de les altres.

Proveu-lo i us convencereu.

DISTRIBUIDOR PER LA PLAÇA:

E. Hostench Trasfi. - Girona, 8 - Olot.

D'ací i d'allà

Aquest any els «Premis Mulleras» han estat repartits de la següent manera:

Joaquim Sellas Ventolà; Vayreda, 19; 100 pessetes.—Miquel Pagés Planella; Sant Miquel, 59; 100 pessetes.—Rosa Moliné Berga; carrer Riudaura (porteria Ceràmica); 100 pessetes.—Rosa Casas Quintana; Pare Roca, 2; 100 pessetes.—Josep Corcoy Noguera; Carme, 4; 100 pessetes.—Ramon Colomer Puigdemont; Sant Esteve, 9; 100 pessetes.—Teresa Riera Monjo; Plaça Pàrroco Ferrer, 12; 200 pessetes.—Esperança Nogué, Vidua de Cuvell; Balmes, 7; 200 pessetes.—Carles Palacios; Plaça Pàrroco Ferrer, 12; 100 pessetes; Julià Canal Feixas; casa Camps; 100 pessetes.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, so-
d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

Per a demà i dilluns, la cobla-orquestra «La Principal Olotina» està contractada per a tots els actes de la festa major que celebrarà el poble de Serrat (Ribes del Fresser).

INSTAL·LACIONS GENERALS

HIDRÀULIQUES, TÈRMIIQUES, SANITÀRIES
I FRIGORÍFIQUES

AMB PERSONAL ESPECIALITZAT PER AQUESTA MENA DE TREBALLS

M. RIGOLA PASSEIG DE BLAY, 60
ESTUDIS I PRESSUPOSTOS, GRATIS

El «Banco Vitalicio de Cataluña» prega de publicar que havent-se extraviat la pòlissa número 46876 estesa a nom de Isidre Subirós Cruañas, de Tortellà, en 17 de Març de 1900, es fa públic per mitjà del present anunci a fi de fer constar que si no fos presentada en l'Administració de la Companyia dintre del terme de trenta dies a comptar des d'avui es tindrà per anulada i sense efecte i serà substituïda per un altre document d'igual força i valor.

Molt bones com també econòmiques de
preu, són les GALLETES i BISCUITS

Maria Artiach

Demaneu-les als millors establiments

Distribuidor per la plaça

E. HOSTENCH TRASFÍ - Girona, 8. - Olot

Del nostre bon amic N'Esteve Hostench, representant de la «Casa Chimbo», havem rebut uns magnífics llapis, anunci del tant acreditat sabó. Agraim l'obsequi.

Ha estat comentada molt favorablement l'exposició d'iconografia i cartografia olotina que es pot visitar en el nostre Museu-Biblioteca, i que es deu al treball incansable de recerca del culte i digníssim metge d'aquesta ciutat doctor Joaquim Danés Torras. Per l'interès que revesteix, prometem parlar-ne extensament en un dels nombres pròxims.

Avancem, però, la nostra més sincera felicitació al doctor Danés.

Trobem massa estudiada i partidista la notícia ressenyant els fets ocorreguts poc abans de començar la batalla de flors en el Passeig de Blay, que publica en el número d'avui el *cristianíssim* setmanari local «La Tradició Catalana».

Coneixem de sobres el temperament d'aquell empleat municipal, perquè ens facin efecte aquesta mena de píldores atenuants.

COL·LEGI PLANTALECH

El dia primer de juliol s'obri aquest col·legi en el passeig de Blay, núm 12, primer pis; i pel setembre, en la casa de nova construcció, (propera a la Fàbrica «Joanetes») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, ensenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.-Olot

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

— DE —

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— O L O T

Camiseria Pujolar

Gran assortit de mitjes amb colors d'última moda amb fil, seda i seda natural, en classes immillorables de molta duració

Camises, corbates, culots, sueters, gerseis

MODERNA FARMACIA LLACH

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**

Taller d'Ebenisteria

de

Ramon Aubert

Premiat amb **MEDALLA D'OR**
en l'Exposició del Moble, 1923.

Passeig de Blay, 12. - Olot

